

Arrest

nr. 44 765 van 14 juni 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die allen verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 6 april 2010 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 maart 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 maart 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat N. LETEN en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, is het Rijk binnengekomen op 16 februari 2010 en dient een asielaanvraag in op 16 februari 2010.

Uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij in Polen een asielaanvraag heeft ingediend.

Op 23 februari 2010 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek tot Polen op basis van artikel 16.1.c van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de

behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 24 februari 2010 stemmen de Poolse autoriteiten in met de overname van verzoekster en haar kinderen.

Op 9 maart 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing.

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de genaamde :

K. K., geboren te K. op 30.08.1967, van nationaliteit : Rusland (Federatie van), die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 16 (1) C van Verordening 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

Betrokkene diende op 16/02/2010 een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel. Gelet op haar verklaring dat zij in Polen op 1/2/2010 asiel had aangevraagd, werd een verzoek tot terugname van haar en haar twee kinderen aan de Poolse autoriteiten gericht op 23/02/2010. Op 24/02/2010 gingen de Poolse autoriteiten akkoord op grond van art. 16 (1) c van Verordening 343/2003. Tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken op 16/02/2010 verklaarde zij specifiek in België asiel te hebben aangevraagd omdat zij hier reeds veel familie heeft . Zo heeft haar broer R. K. (°23/07/1979) een asielprocedure in België lopende. Haar zus M. K. (°15/05/1974) betreft een uigeprocedeerde asielzoekster. Zus A. M. (°20/03/1972) werd op 30/05/2008 erkend als vluchteling en geniet derhalve van een onbeperkt verblijf. Deze familieleden behoren niet tot het gezin van betrokkene zoals gedefinieerd in art. 2 van de Verordening. De afhankelijkheid van betrokkene van de hulp (financieel, medisch....) van deze familieleden is eveneens niet bewezen. Bovendien wordt aan haar moeder K. K. (°7/5/1946) eveneens op 9/3/2010 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en met bevel om zich aan te bieden bij de Poolse autoriteiten, betekend. Aan haar zus K. K. (°25/6/1978) werd op 13/01/2010 eveneens een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en met bevel om zich aan te bieden bij de Poolse autoriteiten, betekend. Aan haar broer K. M.(°25/11/1969) werd op 11/08/2009 eveneens een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en met om bevel zich aan te bieden bij de Poolse autoriteiten, betekend.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelt zij in goede gezondheid te zijn.

Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het EVRM. Polen is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. De betrokkene toont ook niet aan dat zij bij overdracht naar Polen zal worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM. Op basis van bovenvermelde elementen wordt besloten dat de asielaanvraag van de betrokkene niet door de Belgische instanties wordt behandeld met toepassing van artikel 3(2) of artikel 15 van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten.

(...)”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

In het verzoekschrift wordt melding gemaakt van de twee minderjarige kinderen van verzoekster.

Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de bestreden beslissing de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, ten aanzien van K.K., moeder van de twee minderjarige kinderen. Deze minderjarige kinderen beschikken gezien hun leeftijd (respectievelijk 7 jaar en 5 jaar) niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Zij dienden aldus vertegenwoordigd te worden, door hun vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste verzoekende partij optreedt in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep van de tweede en derde verzoekende partij onontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3.2, 15 en 16.1 van de Dublin-II-Verordening, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsverplichting. Zij betoogt verder dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekster licht haar middel als volgt toe:

“(…) Dat de bestreden beslissing onzorgvuldig gemotiveerd werd, omdat niet afdoende werd ingegaan op de persoonlijke situatie van verzoekster in Polen.

Verweerster en meer bepaald de cel Dublin van de Dienst Vreemdelingenzaken past de Dublinverordening (de lidstaat die verantwoordelijk is voor de binnenkomst van de asielzoeker in de EU is verantwoordelijk voor de asielaanvraag) op een veel te strikte wijze toe op asielzoekers uit deelstaten van de Russische Federatie zoals Tsjetsjenen en onderdanen uit Ingoesjetië zoals verzoekster.

Aangezien de meeste onderdanen van Ingoesjetië via Polen het grondgebied van de Europese Unie zijn binnengekomen en vervolgens in België asiel hebben aangevraagd wordt systematisch de overname gevraagd aan de Poolse autoriteiten.

Hierbij wordt telkens het volgende vergeten: 1/ het algemeen bekend gegeven dat o.m. onderdanen van Ingoesjetië, Tsjetsjenië,... aan de grens van Polen verplicht worden daar asiel aan te vragen en 2/ er geen andere manier is om naar België of andere Europese lidstaten te reizen: vanuit Rusland het vliegtuig nemen naar België is onmogelijk door de weigering van het uitreiken van paspoorten aan onderdanen van Ingoesjetië door de Russische autoriteiten en door de weigering van het verlenen van een visum door Europese autoriteiten.

Verzoekster is dan ook zoals vele onderdanen van Ingoesjetië het slachtoffer van een blinde toepassing van de “Dublin II”-verordening, die bepaalt welke lidstaat van de Europese Unie verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag.

In Polen zijn meer dan 90% van de asielzoekers Tsjetsjenen en onderdanen van Ingoesjetië.

Dat creëert veel problemen. Velen klagen over het onveilige klimaat in en rondom de opvangcentra: maffiagroepen verbonden aan de verschillende fracties in het conflict in Tsjetsjenië en Ingoesjetië intimideren de asielzoekers. Toch kent Polen meestal geen vluchtelingenstatus toe aan Tsjetsjenen en onderdanen van Ingoesjetië, maar eerder een soort van humanitair statuut die hen slechts een tijdelijk recht van verblijf geeft.

Nochtans biedt de Dublinverordening aan verweerster de mogelijkheid om uitzonderingen te maken voor humanitaire redenen.

Voor wat betreft de periode 1.1. 2009 tot en met 15.11.2009 werden er in het kader van Dublin effectieve uitwijzingen gedaan naar volgende landen: Griekenland: 89 - Polen: 91 (...) =) www.vluchtelingenwerk.be de dato 18.12.2009

Ook op de zitting van de Belgische Staat, Commissie asiel- en migratiebeleid (4 - 1204/1 – zitting 2009-2010 – 1 december 2009) werd een evaluatie van de nieuwe asielprocedure verricht.

Onder de ‘gedachtewisseling met de minister van migratie- en asielbeleid, mevrouw Turtelboom’ stelt de minister in haar uiteenzetting expliciet het volgende met betrekking tot de toepassing van de Dublinverordening:

‘Ook wordt er speciaal aandacht geschonken aan personen die verklaren familie te hebben in België’.

Meester Kati Verstrepen, vertegenwoordigend de Orde van Vlaamse Balies (OVb) wijst in haar uiteenzetting met betrekking tot het Dublinonderzoek op de volgende problematiek:

“Tijdens het Dublin-onderzoek wordt, zoals bepaald door artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. De OVb betreurt de wijze waarop het Dublinonderzoek in de praktijk verloopt.

Meer in het bijzonder eist de DVZ te weinig waarborgen alvorens te beslissen om een asielzoeker terug te sturen naar een land waar de asielaanvraag reeds hangende is en welk land bijgevolg verantwoordelijk is.

Dit geeft voornamelijk problemen met landen als Polen en Griekenland waarvan men weet dat deze geen rechtszekerheid bieden wat een asielaanvraag betreft wegens de niet-toepassing van de Dublin II-verordening.

Het algemene principe, zoals vastgelegd in artikel 3 van de Verordening 343/2003 van de bepaalt dat de lidstaten vooraleer ze een asielverzoek van een derde land behandelen, bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is. Welke lidstaat verantwoordelijk is, wordt vastgesteld overeenkomstig de criteria in de verordening 343/2003 en op grond van de situatie op het tijdstip waarop de asielzoeker zijn verzoek voor de eerste maal bij een lidstaat indient.

De uitzondering bestaat erin dat een lidstaat kan kiezen om bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land te behandelen, ook al is hij op grond van de in de verordening 343/2003 neergelegde criteria niet verplicht om deze te behandelen (artikel 3.2. Verordening 343/2003).

Bijgevolg beschikken de lidstaten over een discretionaire bevoegdheid.

De bestreden beslissing steunt op artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en op artikel 16.1.c van de Verordening 343/2003.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

Artikel 16.1.c van de Verordening 343/2003 luidt als volgt:

(...)

Verzoekster ontkent niet een asielaanvraag te hebben ingediend bij de Poolse autoriteiten, doch zij benadrukt het verplichtend karakter ervan.

Volgens de strikte toepassing van de Dublin-verordening dient Polen als de verantwoordelijke staat aangeduid te worden;

Zoals reeds hoger uiteengezet en gedocumenteerd aan de hand van verslagen, recente parlementaire stukken en persberichten, dient in hoofde van verzoekster, als onderdaan van Ingoesjetië die in Polen verplicht wordt asiel aan te vragen, om redenen van humanitaire aard of op culturele gronden overeenkomstig artikel 15 van de Verordening 343/2003 de Belgische autoriteiten verzocht werden om met instemming van verzoekster, het asielverzoek te behandelen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster voor het nemen van de bestreden beslissing of voor het Dublin-onderzoek specifieke elementen heeft aangehaald waarbij de Belgische overheid haar asielaanvraag zou dienen te behandelen en niet de Poolse autoriteiten.

Verzoekster heeft uitdrukkelijk verwezen naar het feit dat er directe familieleden legaal in België verblijven.

Volkomen ten onrechte werd geoordeeld dat de afhankelijkheid van verzoekster van de hulp van deze familieleden niet bewezen is.

Hierbij is evenwel volkomen voorbijgegaan aan het feit dat verzoekster tot op heden inwoont bij haar familie te Zoersel.

Alle familieleden steunen, zowel materieel als financieel, verzoekster en haar twee minderjarige kinderen.

Bovendien heeft men enkel onderzoek gevoerd naar de gezondheidstoestand van verzoekster doch niet naar deze van haar twee minderjarige kinderen. (zie verder)

Een vergelijking van de Dublin Verordeningen (I en II) toont aan dat de Dublin II Verordeningen van 15 juni 1990 betreffende de vaststelling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat bij één van de Lidstaten van de Europese Gemeenschappen wordt ingediend, meer belang hecht aan familiebanden.

“Family support can benefit both asylum seekers and their host states, but the Dublin Regulation gives insufficient consideration to the interests of families, and of children and other vulnerable groups. The definition of a family – currently limited to spouses, and minor children and their parents or guardians – should be extended, and refugees should be able to join any family member holding a legal residence status in the EU. The Regulation’s humanitarian clause should not be limited to uniting families. It should also allow Member States to prevent the transfer of vulnerable persons such as torture victims, or those with health problems that may require specialized treatment. Determination of responsibility for the applications of children and other vulnerable people should follow a separate process that focuses on their best interests and particular needs.”

(ECRE, Sharing responsibility for refugee protection in Europe: Dublin Reconsidered, dd. maart 2008, <http://www.ecre.org>)

vrije vertaling:

“familie ondersteuning kan ten voordele komen van zowel de asielzoekers als de gastlanden, maar de Dublin Verordening geeft onvoldoende belang aan de belangen van de families en van kinderen of andere kwetsbare groepen. De definitie van familie - op heden beperkt tot echtgenoten, minderjarige kinderen en hun ouders of voogden - zou moeten worden uitgebreid, en vluchtelingen zouden moeten in de mogelijkheid zijn om zich met hun familielid die houder is van een legale verblijfsvergunning in de EU te verenigen.

De humanitaire clausule van de verordening zou niet moeten beperkt zijn tot het verenigen van families. Het zou lidstaten moeten toelaten om de overdracht van kwetsbare personen, zoals folterslachtoffers, of hen met gezondheidsproblemen die speciale behandelingen nodig hebben, te vermijden.

Een aparte procedure voor de bepaling van de verantwoordelijkheid voor de aanvragen van kinderen en kwetsbare personen dat zich concentreert op hun belangen en speciale noden is nodig”.

Het verwijderen van de verzoekster zou een dan ook een schending zijn van het recht op familieleven dat gewaarborgd wordt door artikel 8 § 1 van het E.V.R.M. (Moustaquim v Belgium dd. 16 februari 1991, Series A no. 193, p. 18, § 36). Het E.H.R.M. heeft ook gesteld dat er dient rekening te worden gehouden met de omstandigheden van iedere zaak en dat dus het verwijderen van een dergelijke persoon (familielid) een schending kan inhouden van de verzoekende partij haar recht op privé leven (zie naar analogie Üner v the Netherlands [GC], no. 46410/99, ECHR 2006-, § 59).

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing de hierboven vermelde wetsbepalingen.

Verzoekster is tevens afhankelijk van de steun van haar familieleden die zich op Belgisch grondgebied bevinden ingevolge de zeer slechte gezondheidstoestand van haar minderjarig zontje.

B.M. geboren op 24 februari 2003, lijdt immers aan ernstige levensgevaarlijke somatische pathologie, te weten cardiologische afwijkingen, bronchiale astma en reumatische aandoeningen.

Zoals gemeld werd dienaangaande geen onderzoek gevoerd noch vragen aan verzoekster gesteld in het kader van de door haar ingediende asielaanvraag.

Daarnaast lijdt de zoon van verzoekster aan ernstige PTSS en neurose met nachtmerries zoals blijkt uit bijgevoegde medische verslagen en zijn aanvraag tot regularisatie om medische redenen.

Ingevolge deze ernstige levensgevaarlijke somatische klachten beschikt de zoon van verzoekster over een beperkte mobiliteit om te reizen.

Ook de aanwezigheid en steun/hulp van familieleden is hierbij onontbeerlijk.

Verweerster heeft hiermee totaal geen rekening gehouden.

Derhalve houdt de bestreden beslissing een miskennis in van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet. Tevens werden artikel 3 en 15 van de Verordening 343/2003 geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

In huidig geval staat vast dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de actueel nog steeds geldende problematiek inzake asielbeleid in Polen voor onderdanen van Ingoesjetjië en de persoonlijke medische situatie van verzoekster.

In de bestreden beslissing vermeldt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid in zijn motivering niet alle feitelijke als de juridische overwegingen op basis waarvan hij de beslissing heeft genomen. (...).”

4.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht en binnen de hem toebedeelde bevoegdheid heeft geoordeeld dat ten aanzien van verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, kon worden genomen. Verzoekster had reeds een asielaanvraag ingediend in Polen en als gevolg daarvan werden de Poolse instanties verzocht om verzoekster terug te nemen. De Poolse instanties hebben hier expliciet mee ingestemd. *In casu* heeft de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht de bestreden beslissing genomen.

Verzoekster beperkt zich tot het uiten van summiere en vage beschouwingen over de situatie en behandeling van onderdanen uit Tsjetsjenië en Ingoesjetië in Polen, zonder dat zij daarbij een concreet element aanhaalt waaruit blijkt dat een onveilig klimaat heerst in en rondom de opvangcentra in Polen. Verzoekster heeft geen belang bij haar kritiek dat er geen andere manier is om te reizen naar België of andere Europese lidstaten, dan via Polen. Polen ondertekende de Conventie van Genève en is partij bij het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Polen is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van verzoekster zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in andere Europese lidstaten.

Verwerende partij merkt op dat, waar verzoekster verwijst naar de omstandigheid dat nooit een onderzoek is gevoerd naar de gezondheidstoestand van haar twee minderjarige kinderen, deze beweringen feitelijke grondslag missen en niet kunnen worden aangenomen. Verzoekster heeft tijdens haar verhoor gewezen op het feit dat broers en zussen van haar in België verblijven, en als specifieke reden waarom zij precies in België asiel wenste aan te vragen, verklaarde ze dat hier al zoveel familie van haar woont. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent uitvoerig gemotiveerd. Inzake haar gezondheidstoestand verklaarde verzoekster dat deze goed was. Verzoekster kan niet ernstig voorhouden dat geen onderzoek is gebeurd naar de gezondheidstoestand van haar zoon. Er werd immers uitdrukkelijk geïnformeerd naar de gezondheidstoestand van de asielzoeker, aangezien de kinderen van verzoekster eveneens een asielaanvraag hebben ingediend, vallen ze eveneens onder de term asielzoeker. Indien verzoekster verklaart dat de gezondheidstoestand goed is, kan aan verwerende partij niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met de gezondheidstoestand van haar zoon. Verzoekster heeft bij haar interview niet vermeld dat haar zoon gezondheidsproblemen zou hebben. De gemachtigde kon bijgevolg geen rekening houden met de gezondheidstoestand van haar zoon. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens.

Uit artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid beschikt, doch geenszins dat hij verplicht is om te beslissen dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. *In casu* heeft de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht en gelet op de omstandigheden die het dossier daadwerkelijk kenmerken, de bestreden beslissing genomen.

Verwerende partij meent dat de bestreden beslissing genoegzaam is gemotiveerd, zowel in feite als in rechte.

Op basis van artikel 16.1 van de Dublin-II-Verordening is Polen verplicht om verzoekster terug te nemen, *in casu* heeft Polen ingestemd met de overname van verzoekster. De bestreden beslissing verwijst naar de toepasselijke bepalingen van de Dublin-II-Verordening en zet uiteen waarom verzoeksters asielaanvraag niet in België kan worden behandeld.

Verder wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de concrete feitelijke omstandigheden die betrekking hebben op de persoonlijke situatie van verzoekster en wordt uiteengezet om welke reden dit gegeven niet tot gevolg heeft dat verzoekster aanvraag in België wordt behandeld doch wel door de Poolse autoriteiten die *in casu* bevoegd zijn.

Verwerende partij herhaalt dat Polen een lidstaat is van de Europese Unie en stelt dat België niet verantwoordelijk kan worden gesteld indien een andere lidstaat bepaalde verplichtingen niet zou nakomen, hetgeen overigens niet wordt aangetoond door verzoekster. Verzoekster dient dan ook haar rechten uit te putten in Polen, en zo zij daar onregelmatig behandeld zou worden -wat geenszins vaststaat- dient zij zich tot de bevoegde autoriteiten te wenden.

4.1.3. In de repliekmemoire herhaalt verzoekster het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift en voegt hieraan toe dat, waar verwerende partij verwijst naar de omstandigheid dat verzoekster zich in Polen tot de bevoegde autoriteiten dient te wenden, mocht zij daar onregelmatig worden behandeld, "*dit standpunt (...) echt typerend (is) voor de Belgische staat*" en in alle gelijkaardige dossiers steeds opnieuw wordt opgeworpen "*terwijl men perfect op de hoogte is van nog steeds schrijvende asielproblematiek in Polen voor onderdanen van een van de Russische deelstaten*".

4.1.4. De Raad merkt op dat artikel 16.1 van de Dublin-II-Verordening luidt als volgt:

“De lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is verplicht:

- a) een asielzoeker die zijn verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend, volgens de in de artikelen 17 tot en met 19 bepaalde voorwaarden over te nemen;*
- b) het asielverzoek volledig te behandelen;*
- c) een asielzoeker wiens verzoek in behandeling is en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen;*
- d) een asielzoeker die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een asielverzoek heeft ingediend, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen;*
- e) een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen.”*

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op basis van een onderzoek van de vingerafdrukken door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid werd vastgesteld dat verzoekster reeds op 1 februari 2010 in Polen werd aangetroffen en dat zij, toen zij gehoord werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, erkende dat zij in Polen reeds een asielverzoek had ingediend. Dit gegeven wordt door verzoekster ook thans niet betwist. De Poolse autoriteiten werden op 23 februari 2010 op de hoogte gesteld van de bevindingen van het bestuur en verklaarden zich bij schrijven gedateerd op 24 februari 2010 akkoord met de terugname van verzoekster in toepassing van artikel 16.1.c van de Dublin-II-Verordening. Verzoekster betwist in haar middel op geen enkele wijze het motief van de bestreden beslissing dat, in toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en gelet op de Dublin-II-Verordening, Polen verantwoordelijk is voor de behandeling van haar asielverzoek. Verzoeksters bewering dat zij ‘verplicht’ werd een asielverzoek in te dienen in Polen, bewering die bovendien op geen enkele wijze wordt toegelicht, doet voorts geen afbreuk aan het feit dat dit land op basis van de in de Dublin-II-Verordening vastgelegde objectieve criteria verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag. Een schending van artikel 16.1 van de Dublin-II-Verordening wordt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt.

4.1.5. In de mate waarin verzoekster betoogt dat de Belgische autoriteiten toch verplicht waren om -op basis van de artikelen 3.2 en 15 van de Dublin-II-Verordening- haar asielaanvraag te behandelen, verwijst zij naar de kwaliteit van de asielprocedure en de veiligheidssituatie in Polen die volgens haar te wensen overlaten, het feit dat zij familie heeft die legaal in België verblijft en de gezondheidstoestand van haar zontje.

Artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening luidt als volgt:

“In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.”

Artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening (“de soevereiniteitsclausule”) stelt vast dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds “kan” behandelen, zelfs indien deze lidstaat hiertoe niet verplicht is. Deze bepaling laat een individuele vluchteling niet toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien, doch biedt een lidstaat de mogelijkheid om, wanneer dit nodig of opportuun wordt geacht, zelf de verantwoordelijkheid op te nemen voor de inhoudelijke beoordeling van een asielverzoek.

Uit de bewoordingen van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening kan op zich geen verplichting voor een lidstaat afgeleid worden om een asielaanvraag te behandelen, indien op basis van de criteria vervat in

hoofdstuk III van deze verordening reeds werd vastgesteld dat een andere lidstaat dient in te staan voor de behandeling van het asielverzoek.

De Raad stelt vast dat verzoekster op geen enkel ogenblik voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing verwees naar problemen die zij als asielzoeker zou hebben ondervonden in Polen of naar het feit dat zij geen vertrouwen stelde in de asielprocedure in dat land. Tijdens haar verhoor op 16 februari 2010 werd aan verzoekster gevraagd of er een specifieke reden was waarom zij precies in België een asielaanvraag wilde indienen. Zij gaf als antwoord: *“Wij kwamen naar België omdat hier al zoveel familie van mij woont.”* Waar verzoekster nu voor het eerst in het verzoekschrift verwijst naar problemen in Polen voor asielzoekers uit Tsjetsjenië en uit Ingoesjetië, merkt de Raad op dat verwerende partij geen rekening kon houden met beschouwingen van verzoekster die zij pas voor het eerst in haar verzoekschrift aanbrengt.

Verzoekster betoogt in het verzoekschrift dat Polen meestal geen vluchtelingenstatus toekent aan Tsjetsjenen en onderdanen van Ingoesjetië, doch eerder een soort van humanitair statuut dat hen slechts een tijdelijk recht van verblijf geeft. Tevens wijst zij erop dat velen klagen over het onveilige klimaat in en rondom de opvangcentra, nu maffiagroepen verbonden aan verschillende fracties in het conflict in Tsjetsjenië en Ingoesjetië de asielzoekers intimideren.

De Raad stelt vast dat verzoekster door haar beschouwingen geenszins aannemelijk maakt dat haar rechten in Polen niet gevrijwaard zijn, nu Polen gebonden is aan internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van asielzoekers.

Het feit dat Tsjetsjenen en Ingoesjeten meestal geen vluchtelingenstatus zouden krijgen in Polen maar een soort van humanitair statuut, zoals verzoekster beweert in haar middel, toont ook niet aan dat de Poolse autoriteiten de internationale, Europese en nationale regelgeving niet of incorrect toepassen. Binnen het vastgelegde kader is het de verschillende lidstaten immers toegelaten om een ruimere invulling te geven aan de voorziene beschermingsstatuten. Het feit dat een lidstaat zich strikter houdt aan de voorgeschreven minimumnorm houdt evenwel niet in dat deze norm miskend wordt. Daarenboven moet geduid worden dat elke asielaanvraag individueel moet onderzocht worden en dat het erkenningspercentage uiteraard ook gekoppeld is aan de achtergrond van de vreemdelingen die een asielverzoek indienen.

Inzake de medische toestand van verzoekster blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster, toen zij op 16 februari 2010 gehoord werd, verklaard heeft dat haar gezondheidstoestand goed was. Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing vermeld dat er geen redenen zijn om de asielaanvraag van verzoekster te laten behandelen door de Belgische asielinstanties op grond van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening.

Waar verzoekster voor het eerst in het verzoekschrift melding maakt van de medische situatie van haar zontje, merkt de Raad op dat uit de stukken van het dossier niet blijkt dat verzoekster het bestuur hiervan op de hoogte heeft gebracht. Verwerende partij kon bij het nemen van de bestreden beslissing hier bijgevolg geen rekening mee houden. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

Ook de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die verzoekster bij het verzoekschrift voegt, dateert van 17 maart 2010 (er wordt per vergissing 17 maart 2009 vermeld, verzoekster en haar zoon bevonden zich toen nog niet in België) en het medisch attest van 12 maart 2010. Al deze elementen dateren van na de bestreden beslissing, zodat verwerende partij niet op de hoogte was van deze stukken, er bijgevolg geen rekening mee kon houden en dienvolgens niet diende te motiveren over deze stukken. De omstandigheid dat deze stukken voor het eerst worden voorgelegd voor de Raad brengt niet mee dat de Raad deze stukken kan betrekken bij zijn wettigheidstoetsing: de Raad herhaalt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen.

Door voor te houden dat zij *“zowel materieel als financieel”* gesteund wordt door haar familieleden en door aan te geven dat zij momenteel bij familieleden verblijft, toont verzoekster evenmin aan dat verwerende partij ten onrechte geen toepassing heeft gemaakt van artikel 3.2 van de Dublin-II-

Verordening. Verzoekster toont niet met concrete gegevens aan dat zij afhankelijk is van deze familieleden.

Verzoekster geeft te kennen niet akkoord te gaan met de argumentatie van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, maar toont hiermee geen schending aan van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening.

Artikel 15 van de Dublin-II-Verordening -bepaling die verzoekster ook geschonden acht- luidt als volgt:

“1. Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijk familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden. In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.

2. Wanneer de ene betrokkene afhankelijk is van de hulp van de andere wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de asielzoeker kan blijven bij of hij wordt herenigd met een familielid dat zich op het grondgebied van een van de lidstaten bevindt, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden.

3. Indien de asielzoeker een niet begeleide minderjarige is die in een andere lidstaat één of meer familieleden heeft die voor hem kunnen zorgen, herenigen de lidstaten, indien mogelijk, de minderjarige met deze verwant(en), tenzij dit niet in het belang van de minderjarige is.

4. Indien de aangezochte lidstaat zo'n verzoek inwilligt, wordt de verantwoordelijkheid voor de behandeling aan deze staat overgedragen.

5. De voorwaarden en procedures voor de toepassing van dit artikel, inclusief de bemiddelingsprocedures ter oplossing van eventuele geschillen tussen lidstaten over de noodzaak om de betrokkene te herenigen of de plaats waar dat moet gebeuren, worden vastgesteld overeenkomstig de in artikel 27, lid 2, bedoelde procedure.”

Ook uit deze bepaling kan, gelet op het gebruik van het woord “kan”, niet afgeleid worden dat op verwerende partij enige verplichting zou rusten om af te wijken van de reguliere criteria die bepaald zijn in de Dublin-II-Verordening teneinde vast te stellen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek. Bovendien moet erop worden gewezen dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid duidelijk heeft aangegeven waarom hij oordeelde dat er geen reden was om toepassing te maken van artikel 15 van de Dublin-II-Verordening. In de bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk gesteld dat verzoekster geen gezinsleden in België heeft in de zin van artikel 2.i van de Dublin-II-Verordening, zodat de in artikel 15 van deze verordening bedoelde humanitaire gronden *in casu* niet spelen. Het is niet betwist dat verzoekster familieleden heeft in België, namelijk meerderjarige broers en zussen, doch artikel 2.i van de Dublin-II-Verordening definieert “*gezinsleden*” als de partner en minderjarige kinderen van de meerderjarige asielzoeker en dan nog slechts indien zij reeds in het land van herkomst een gezin vormden, *quod non in casu*. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekster naliet om voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, aan te tonen dat zij wat de gezondheidstoestand van haar zontje betreft, afhankelijk zou zijn van haar familieleden in België.

Verzoekster geeft opnieuw te kennen niet akkoord te gaan met het standpunt dat werd ingenomen door verwerende partij, maar toont met haar uiteenzetting geen schending aan van artikel 15 van de Dublin-II-Verordening.

4.1.6. Rekening houdende met voorgaande vaststellingen blijkt ook geenszins dat artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet geschonden werd, dat voorziet dat verwerende partij steeds dient na te gaan welke Staat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag.

4.1.7. Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt erop gewezen dat de Raad bij zijn controle inzake de naleving van deze plicht niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met al de door verzoekster aangebrachte gegevens en heeft uiteengezet waarom zij van oordeel was dat het niet nodig

of opportuun was om de asielaanvraag van verzoekster te laten behandelen door de Belgische asielinstanties. Verzoekster geeft te kennen niet akkoord te gaan met de beoordeling van de door haar aangebrachte inlichtingen, maar toont hiermee niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Enige kennelijke beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

4.1.8. Gelet op voorgaande uiteenzetting kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat verwerende partij de zorgvuldigheidsverplichting heeft miskend.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

4.1.9. Verzoekster voert ook nog aan dat haar verwijdering een schending zou uitmaken van haar recht op privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De Raad merkt in de eerste plaats op dat verzoekster niet aantoont dat haar relatie met haar (meerderjarige) zussen en broers dusdanig is dat zij onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige broers en zussen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Zoals reeds werd gesteld, blijft verzoekster in gebreke deze afhankelijkheid aan te tonen.

Aangezien verzoekster niet tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd kan ook niet ingezien worden hoe de bestreden beslissing een inbreuk zou kunnen uitmaken op haar privéleven in België.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 3.2, 10.1, 15 en 18.7 van de Dublin-II-Verordening. Zij stelt tevens dat er sprake is van een schending van substantiële op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, van machtsoverschrijding en van machtsafwendings.

Verzoekster licht haar middel als volgt toe:

"(...) Nergens blijkt uit de bestreden beslissing dat door de Poolse autoriteiten garanties werden gegeven.

Het gegeven dat Polen op 24 februari 2010 zijn akkoord tot terugname gaf, geen ernstige garantie is, nu er nergens staat vermeldt dat verzoekster ook effectief de mogelijkheid zal krijgen om een asielaanvraag in te dienen / de lopende asielpcedure verder te zetten, (...)"

4.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat, bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, zij zich niet met kennis van zaken kan verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregels als onontvankelijk dient te worden beschouwd.

Inzake verzoeksters ongestaafe bewering dat zij geen ernstige garantie heeft dat zij in Polen de mogelijkheid zal krijgen om een asielaanvraag in te dienen of de lopende procedure verder te zetten, stelt verwerende partij dat deze uit de lucht is gegrepen en dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gewezen op de omstandigheid dat Polen de Conventie van Genève heeft ondertekend, partij is bij het EVRM en als lidstaat van de EU gebonden is door dezelfde internationale verdragen als België.

4.2.3. In de repliekmemoë herhaalt verzoekster het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

4.2.4. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

4.2.5. Waar verzoekster aanvoert dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de Poolse autoriteiten garanties hebben gegeven dat zij effectief de mogelijkheid zal krijgen om een asielaanvraag in te dienen of de lopende asielprocedure verder te zetten, dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet aantoot dat een dergelijke verplichting zou voortvloeien uit de door haar, in haar tweede middel, aangehaalde bepalingen.

Verzoekster toont met haar betoog geen schending aan van de in dit middel aangevoerde bepalingen en beginselen.

Voor het overige zet verzoekster niet uiteen in welk opzicht de door haar aangevoerde bepalingen zouden worden geschonden door de bestreden beslissing, zodat het middel in dit opzicht onontvankelijk is.

Het tweede middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4.3.1. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van het non refoulementbeginsel, van artikel 33.1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) en van artikel 3 van het Verdrag van 10 december 1984 tegen foltering en andere wrede en onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York en goedgekeurd bij wet van 9 juni 1999 (hierna: het Anti-Folterverdrag).

Verzoekster licht haar middel als volgt toe:

“(...) Het internationaal recht omvat een fundamenteel principe van non-refoulement.

Dit principe verhindert dat (kandidaat-) vluchtelingen worden teruggestuurd naar plaatsten waar hun leven of vrijheid kunnen worden bedreigd, of waar zij het risico lopen onmenselijk behandeld te worden. Dit fundamenteel principe is onder meer vervat in artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering.

In huidig geval zijn er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat verzoekster in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Er bestaat voor verzoekster het risico dat zij door de Poolse autoriteiten, zonder een voldoende toegang gehad te hebben tot de asielprocedure, naar haar land van herkomst zal teruggeleid worden. (...)”.

4.3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeksters ongestaafe beweringen niet geloofwaardig zijn. Inzake de door verzoekster aangehaalde schendingen van artikel 3 van het EVRM, het non refoulement beginsel zoals vervat in artikel 33 van de Vluchtelingenconventie, en artikel 3 van het Anti-Folterverdrag merkt verwerende partij op dat aan deze voorschriften is voldaan wanneer de bestreden beslissing is tot stand gekomen met eerbiediging ervan, daar verwerende partij de uit deze voorschriften voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied. Bovendien verplicht de bestreden beslissing verzoekster niet om terug te keren naar haar land van herkomst, maar houdt de beslissing enkel de overdracht van verzoekster aan de Poolse autoriteiten in. Er is *in casu* geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen, onmenselijke

of vernederende behandelingen of straffen. De summiere beschouwingen van verzoekster zijn vaag en ongestaafd en kunnen bijgevolg niet worden aangenomen.

4.3.3. In de repliekmemorie herhaalt verzoekster het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en verwijst zij naar een toegevoegd rapport van ECRE waarin wordt vermeld dat bepaalde EU-landen, waaronder Polen, de vluchtelingenstatus weigeren aan Tsjetsjenen die officieel geregistreerd zijn in de Russische Federatie.

4.3.4. De Raad stelt in de eerste plaats vast dat verzoekster geen enkel concreet bewijs aanbrengt dat toelaat aan te tonen dat er wat haar betreft ernstige gronden zijn om aan te nemen dat zij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, in Polen zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen. De bewijslast hiertoe berust nochtans bij verzoekster (zie EHRM 26 juli 2005, *N. v. Finland*).

Verzoekster poneert verder dat Polen het non refoulementbeginsel miskent en derhalve artikel 3 van het EVRM, artikel 33 van de Vluchtelingenconventie en artikel 3 van het Anti-Folterverdrag schendt, maar laat na enig stuk bij haar verzoekschrift te voegen dat haar standpunt duidelijk en concreet aantoonde. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat de informatie die verzoekster in de repliekmemorie aanhaalt betrekking heeft op Tsjetsjeense onderdanen, terwijl verzoekster een Ingoesjetische onderdaan is. De door verzoekster verstrekte uiteenzetting bevat geen concrete elementen die toelaten te besluiten dat de Poolse autoriteiten vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening door de Belgische overheid worden overgedragen en duidelijk te kennen geven om een beschermingsstatus te verzoeken, in strijd met de non refoulementverplichting verwijderen. Polen, lidstaat van de Europese Unie, is een rechtsstaat, is partij bij het EVRM en de Vluchtelingenconventie en is bovendien gebonden door de Europese Migratie- en asielregelgeving. Op basis van het intracommunautaire vertrouwensbeginsel dient dan ook verondersteld te worden dat de betrokken Staat zijn verplichtingen die uit deze bepalingen voortvloeien zal nakomen (EHRM 2 december 2008, *K.R.S. v. Verenigd Koninkrijk*). Het bestuur mag derhalve uitgaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een vreemdeling zich naar het betrokken land dient te begeven of naar dit land kan teruggeleid worden, geen aanleiding geeft tot problemen in verband met artikel 3 van het EVRM (zie ook J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 210).

Aangezien geen schending van artikel 33 van de Vluchtelingenconventie werd aangetoond kan ook geen schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 3 van het Anti-Folterverdrag weerhouden worden die zou voortvloeien uit de miskenning van het “*non-refoulementbeginsel*”.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET